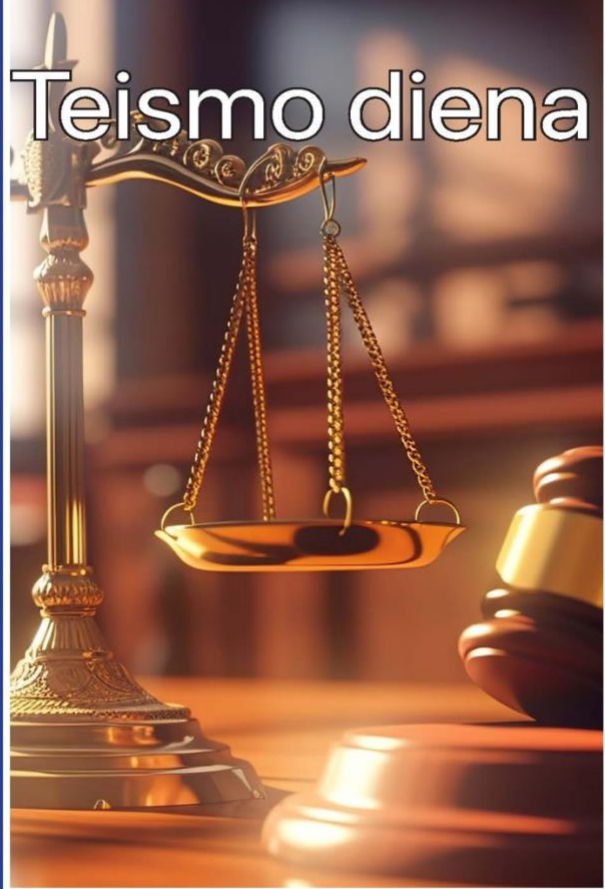

Teismo diena

Teismo diena

*„Tegul džiaugiasi dangūs, ... tegul džiaugiasi žemė, ...
tegul džiaugiasi laukai ir visa, kas juose yra, ... tegul
džiaugiasi visi miško medžiai Viešpaties akivaizdoje,
nes jis ateina, ... teisti pasaulį teisingumu ir tautas
savo tiesa.“*

Psalmė 96:11-13

Biblijos mokymas apie ateities teismo dieną visai žmonijai yra tiek raminantis, tiek viltį teikiantis. Jis atitinka mūsų tekste esantį kvietimą visiems džiaugtis, kad Viešpats ateina „teisti pasaulį teisingumu ir žmones savo tiesa“. Apaštalas Paulius patvirtino šios dienos atėjimą, kalbėdamas Marso kalne. Jis sakė žmonėms, kad Dievas paskyrė dieną, kurią „jis teisiai teis pasaulį“ per Jėzų Kristų, ir kad jis „davė užtikrinimą visiems žmonėms, kad jis prikėlė jį iš mirusiųjų“. Apaštalų darbai 17:31

Būsima teismo diena, kurią Viešpats numatė savo išgelbėjimo plane, yra daugiau nei laikas, kai teisiesiems bus suteiktos atlygios, o nedorėliams – bausmės. Tai taip pat bus bandomasis laikotarpis, per kurį žmonės, remdamiesi visišku žinojimu apie susijusius klausimus, turės galimybę pasirinkti tarp

paklusnumo Viešpačiui ir nepaklusnumo, tarp teisumo ir neteisumo.

Tai reiškia, kad teismo diena nėra įprasta dvidešimt keturių valandų diena, bet, kaip moko Biblija, visas tūkstantmetis amžius. Iš tiesų tai yra tie patys tūkstantis metų, per kuriuos Kristus viešpataus žemėje, nes jis bus ir Teisėjas, ir Karalius. Ištikimi Jėzaus pasekėjai per šį amžių bus jo karaliai per tuos tūkstantį metų, ir jie taip pat dalyosis su juo pasaulio teismo darbu. Apreiškimo 20:4; 1 Korintiečiams 6:2

Šie gražūs ir harmoningi Biblijos mokymai yra užgožti klaidingu požiūriu, kad kiekvieno individo amžinasis likimas yra negrįžtamai nuspręstas Dievo mirties akimirką. Šiai minčiai nėra jokio biblinio pagrindo (išskyrus tuos, kurie priima Kristų ir pašvęsta savo gyvenimą dieviškajai tarnystei šiame Evangelijos amžiuje).

Priešingai, Jėzus teigė, kad tie, kurie nepriima jo mokymų, nėra teisiami dabar, bet vėliau. „Jei kas nors girdi mano žodžius ir netiki, aš jo neteisiu: ... žodis, kurį aš pasakiau, tas pats jį teisti, paskutinę dieną.“ (Jono 12:47, 48). Kaip gražiai tai dera su mūsų tekste pateiktu pažadu, kad ateityje, laimingoje teismo

dieną, žmonės bus teisiami pagal „tiesą“, nes Jėzaus žodžiai neabejotinai yra tiesa.

Dabartinis teismo diena

Jėzaus teiginys, kad tie, kurie dabar netiki jo žodžiais, nėra teisiami, reiškia, kad tie, kurie tiki ir tampa jo pasekėjais, yra teisiami dabar. Tai iš tiesų tiesa. Tačiau norint suprasti visą jo reikšmę, reikia suvokti, kad žodis „teismas“, kaip jis vartojamas Šventajame Rašte, reiškia ne tik nuosprendžio paskelbimą, bet ir procesą, kuris veda prie nuosprendžio.

Taigi Biblijoje apie krikščionių kalbama kaip apie dabar teisiamą. Petras kalba apie „jūsų tikėjimo išbandymą“ ir sako, kad jis yra „daug brangesnis už gendančią auksą“ (1 Petro 1:7). (1 Petro 1:7). Jis taip pat rašė: „Nenustebkite dėl ugninio teismo, kuris jus išbando, tarsi jums nutiktų kažkas keisto“ (1 Petro 4:12). Akivaizdu, kad krikščionių teismas yra griežtas. Bet atlygis yra atitinkamai didelis. „Būkitūs ištikimi iki mirties, ir Aš jums duosiu gyvenimo vainiką“ (Apreiškimo 2:10).

Paminėjęs krikščionių „ugningą išmėginimą“ arba teismą, Petras toliau aiškina: „Atėjo laikas, kad teismas prasidėtų nuo Dievo namų; jei jis pirmiausia

prasideda nuo mūsų, koks bus galas tiems, kurie nepaklūsta Dievo Evangelijai? Jei teisieji vos išsigelbsti, kur pasirodys nedorėliai ir nusidėjėliai?“ (1 Petro 4:17,18). Šis tekstas aiškiai nustato, kad dabartinis amžius yra teismo laikas tikintiesiems, „Dievo namams“.

Tai tik pradžia Viešpaties teismo darbo. Petras klausia: „Kur pasirodys bedieviai ir nusidėjėliai [teismui]?“ Šiame tekste apaštalas neatsako į savo paties klausimą, ir kai kurie daro išvadą, kad netikintiesiems ateityje nebus teismo, ir jie pasirodys amžinos kančios vietoje.

Tačiau Jėzus atsakė kitaip. Kaip minėta aukščiau, jis sakė, kad tie, kurie girdi, bet netiki, šiuo metu yra praleidžiami ir bus teisiami jo „žodžiu“ „paskutinę dieną“. (Jono 12:47,48). Šiuo nuostabiu patikiniu Mokytojas aiškiai parodo, kad netikinčiųjų teismas neįvyksta šiame gyvenime, kad dabar nėra priimtas joks sprendimas dėl jų amžinojo likimo ir nebus priimtas iki „paskutinės dienos“.

Išraiška „paskutinė diena“ nereiškia paskutinės dienos asmens dabartiniame gyvenime. Tą pačią išraišką vartojo Morta, kai, kalbėdama apie savo brolių Lozorių, sakė: „Aš žinau, kad jis prisikels per

prisikėlimą paskutinę dieną.“ (Jono 11:24). Atkreipkite dėmesį, kad „paskutinė diena“ yra prisikėlimo diena. Tai yra tūkstantmetė Kristaus karaliavimo ir teismo diena – paskutinė didžioji diena arba laikotarpis dieviškajame plane dėl žmonių išgelbėjimo ir atgimimo iš nuodėmės ir mirties.

Iš jau pacituotų tekstų matyti, kad dabar tik pašvęstieji Mokytojo pasekėjai yra teisiami už gyvenimą. Jiems nėra antrojo bandomojo laikotarpio, ir jei nepastebėsime, kad Šventajame Rašte šis faktas taikomas tik krikščionims, galime lengvai manyti, kad niekas, išskyrus dabartinį gyvenimą, neturi bandomojo laikotarpio.

Tačiau niekas negali būti teisiamas už gyvenimą, kol vis dar yra pasmerkta. Ir tokia yra visų tų, kurie nepriėmė Kristaus kaip savo Gelbėtojo ir nepašvęstė savęs Dievo valiai, padėtis. Kita vertus, tikintieji, remdamiesi savo tikėjimu, išeina iš pasmerkimo, kuris užgriuvo žmogų per tėvą Adomą (). Savo naujoje padėtyje prieš Viešpatį jie turi „gyvenimo išteisinimą“, kuriame nėra „pasmerkimo“ (Romiečiams 5:18; 8:1).

Šio dalyko reikšmę, susijusią su būsimu teismo dienu, atskleidžia Jėzus, sakydamas: „Kas klausosi mano

žodžio ir tiki mane pasiuntusiuoju, tas [tikėjimu] turi amžinąjį gyvenimą ir neateis į pasmerkimą [graikų kalba „krisis“, reiškiantis teismą]; bet yra perėjęs iš mirties į gyvenimą.“ (Jono 5:24). Tai aiškiai mums sako, kad tikintieji tikėjimu dabar pereina iš mirties į gyvenimą ir ateityje nebus teisiami; jų teismo ar išbandymų diena yra dabar.

Tai yra didi tiesa, kurią reikia įvertinti, jei norime suprasti pasaulio ateities teismo dienos tikslą ir jos rezultatus. Pavyzdžiui, tai paneigia nuomonę, kad tai yra laikas, kai nusidėjėliai bus atskirti nuo šventųjų, o atskyrimas bus pagrįstas sprendimais, priimtais anksčiau, kai kiekvienas mirė; nes Jėzus pabrėžia, kad „šventieji“, jo tikrieji pasekėjai, visai nepasirodys tame ateities teisme.

Prisikėlime

Kaip jau buvo minėta, Jėzus sakė, kad tie, kurie tiki, pereina iš mirties į gyvenimą. Tai, žinoma, yra pagrįsta tikėjimu. Dievo požiūriu jie jau nebėra pasmerkti. Būtent apie juos Jėzus kalba Jono 5:29, kur sako, kad tie, kurie darė gera, „prisikels... į gyvenimo prisikėlimą“. Jų teismo laikas praėjo, ir prisikėlime jie bus apdovanoti „šlove, garbe ir nemirtingumu“, kurių

jie uoliai siekė „kantriai darydami gera“. Romiečiams 2:7

Tie, kurie darė blogį

Jėzus mus užtikrina, kad prisikėlimas skirtas ne tik tiems, kurie „darė gera“, nes jis sako, kad visi, kurie yra kapuose, išgirs jo balsą ir prisikels (Jono 5:28). Tačiau, kaip skelbia kitas eilėraštis, tik tie, kurie darė gera, prisikels „gyvenimo prisikėlimui“, o tie, kurie „darė bloga“, prisikels „teismo prisikėlimui“. Graikų kalboje Jėzus vartoja žodį „krisis“, o įprastoje versijoje jis neteisingai išverstas kaip „pasmerkimas“.

Graikų kalboje žodis „krisis“ reiškia lemiamą išbandymo laiką arba patirtį. Šis lemiamas krikščionių išbandymas yra dabartiniame gyvenime, ir jei jie jį sėkmingai išlaiko, jie prisikels gyvenimui prisikėlime. Bet visi kiti prisikels „teismo prisikėlimui“, tai yra jų teismo arba teismo diena. Jiems didžioji krizė, kurioje bus nuspręstas jų amžinasis likimas, įvyks po to, kai jie bus pažadinti iš mirties miego.

Būsima tūkstantmetė pasaulio išbandymų era tam tikra prasme bus antrasis žmonijos teismas, pirmasis vyko Edeno sode. Tai buvo mūsų pirmųjų tėvų teismo

diena, o jos rezultatas buvo bendras visai žmonijai. Tame teisme, arba krizėje, Adomas nepakluso dieviškajam įstatymui ir buvo nuteistas mirtimi. Dėl paveldimumo jo vaikai dalijosi jo bausme. Kaip rašė apaštalas Paulius: „Dėl vieno nusižengimo visi žmonės buvo pasmerkti pasmerkimui.“ Romiečiams 5:18

Dievas apšvietė Adomą apie savo valią, savo įstatymą. „Tu neturi valgyti iš gėrio ir blogio pažinimo medžio“, – sakė Viešpats (Pradžios 2:17). Tai buvo paprastas įstatymas. Jame nebuvo nieko sudėtingo ar sunku suprasti. Adomo pasmerkimas buvo jo sprendimo eiti priešingai jam apreiškta tiesai rezultatas. Jo nepaklusnumas ne tik atnešė mirtį, bet ir supratimo praradimą. Tamsybė, susijusi su Dievu ir jo vali, buvo neišvengiamas jo „kritimo“ rezultatas, ir Adomo palikuonys taip pat paveldėjo iš jo šią „tamsybės“ palikimą. Izaijas apibūdina šią bendrą pasaulio būklę, sakydamas: „Tamsybė apgaubs žemę, o didelė tamsybė – tautas.“ Izaijas 60:2

Tačiau Dievas nenustojo mylėti savo žmogiškosios kūrinijos. Iš tiesų, jis „tiek pamilo pasaulį“, kad atsiuntė savo mylimą Sūnų, kad išgelbėtų Adomą ir jo giminę nuo mirties. Jis taip pat per Kristų pasirūpino pasaulio apšvietimu. Taigi, po to, kai Izaijas apibūdino

„didžią tamsą“ tautų, jis pridūrė: „Bet Viešpats pakils virš tavęs, ir jo šlovė bus matoma tau. Ir pagonyis ateis į tavo šviesą, o karaliai – į tavo tekančios šviesos spindesį.“ 2, 3 eilutės

Atsižvelgdamas į tai, Jėzus paskelbė: „Aš esu pasaulio šviesa“ (Jono 8:12). Mums taip pat sakoma, kad jis yra ta tikroji Šviesa, kuri „apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į pasaulį“ (Jono 1:9). Ne „kiekvienas žmogus“ buvo apšviestas Evangelija, kuri šviečia Jėzaus Kristaus veide. Kalbant apie didžiąją dalį žmonijos, vis dar teisingas yra Jono teiginys: „Šviesa šviečia tamsoje, bet tamsa jos nesuprato“ (Jono 1:5).

Žinoma, tie, kurie nesupranta šviesos, negali jos priimti ir džiaugtis ja. Todėl Jėzus sakė: „Jei kas klausosi mano žodžių ir netiki, aš jo neteisiu“ (Jono 12:47). Savo mokiniams Jėzus sakė: „Palaiminti jūsų akys, kad mato, ir jūsų ausys, kad girdi“ (Mato 13:16). Kai Jėzus paaiškino, kad dabar jis neteisio tu, kurie klausėsi jo žodžių ir netikėjo jais, jis pateikė priežastį – pranašystę, kurią jis citavo ir pritaikė sau ir savo darbui: „Jis apakino jų akis ir sukietino jų širdis, kad jie nematytų savo akimis, nesuprastų savo širdimi, neatsiverstų ir aš jų neišgydyčiau.“ Jono 12:40

Jėzus sakė: „Dievas nesiuntė savo Sūnaus į pasaulį, kad jis pasaulį pasmerktų, bet kad per jį pasaulis būtų išgelbėtas.“ (Jono 3:17). Tikėjimas Kristumi, tikrąja Šviesa, yra vienintelė sąlyga, kuria bet kas gali būti išlaisvintas iš šio pasmerkimo. Tačiau, kadangi net ir dabar žmonės kaip visuma nesupranta Šviesos, akivaizdu, kad ateityje bus reikalinga apšvietimo ir teismo diena.

Mirusieji, kad išgirstų

Mes jau citavome Mokytojo žodžius, užtikrinančius mus, kad tie, kurie dabar girdi ir tiki jo žodžiais, gauna gyvenimą – dabar tikėjimu, o iš tikrųjų prisikėlime – ir kad jie nebus teisiami ateityje kartu su pasauliu (Jono 5:24). Bet 28 ir 29 eilutės labai praplečia viltį. Jėzus čia patvirtina, kad „visi, kurie yra kapuose, išgirs jo balsą ir išeis“. Tie, kurie tikėjo ir įrodė savo ištikimybę prieš mirtį, tuomet iš karto įžengs į amžinąjį gyvenimą. Visiems kitiems bus suteikta visiška galimybė tikėti, ir tie, kurie tikės, gyvens.

Tai, kad po mirties bus galimybė išgirsti tiesą ir tikėti, kai kuriems bus nauja mintis. Tačiau tai yra biblinė mintis. Niekur Biblijoje nerašoma, kad galimybė gauti gyvenimą per Kristų yra ribota tik dabartimi.

Kiekvienas krikščionis tiki, kad Dievas yra gailestingas ir kantrus nusidėjėliams. Tačiau dėl kažkokių priežasčių buvo priimta klaidinga nuomonė, kad dieviškasis gailestingumas tęsiasi tik iki žmogaus mirties ir kad Dievas negali būti gailestingas asmeniui po to, kai jis iškvepia paskutinį kartą.

Šiam ribotam požiūriui nėra jokio biblinio pagrindo. Dieviškuoju požiūriu visas netikintis pasaulis yra miręs nuodėmėje, ir keturis tūkstančius metų iki pirmojo Jėzaus atėjimo Dievas leido „“ pasmerktam pasauliui užmigti mirtimi, nieko nedarydamas, kad jį apšviestų ir išgelbėtų. Tai, kad Jis pasiuntė Jėzų būti Atpirkėju ir Gelbėtoju, įrodė, kad Dievas mylėjo savo žmogiškas būtybes. Tačiau norėdami gauti gyvenimą per Jį, jie turi tikėti; tačiau tie milijonai, kurie mirė prieš Kristaus atėjimą, tikrai neturėjo galimybės Juo tikėti.

Nuo to laiko mirė milijonai žmonių, kurie neturėjo galimybės tikėti, nes niekada negirdėjo vienintelio vardo, duoto po dangumi ir tarp žmonių, kuriuo jie turi būti išgelbėti (Apd 4, 12). Be to, pagal paties Jėzaus liudijimą, daugelis, kurie girdi jo mokymus, nesupranta su jais susijusių klausimų. Šių žmonių vardu padėkokime Dievui už Jėzaus mums duotą

užtikrinimą, kad jis jų neteisė ir kad jie bus teisiami pagal jo „žodį“ vėliau.

„Savo tiesa“

Jėzaus teiginys, kad jo žodžiai atliks galutinį netikinčiųjų teismą, sutampa su tekstu, kuris skelbia, kad tuo laimingu laiku Viešpats teis žmones „savo tiesa“ (Psalmių 96:13). Tai graži mintis. Ji reiškia, kad visa žmonija bus apšviesta tiesa apie Dievą, ir remiantis šiuo apšvietimu jiems bus suteikta galimybė paklusti ir gyventi.

Šis šlovingas faktas, taip aiškiai išdėstytas Šventajame Rašte, išryškina daugelį Biblijos tekstų ir pažadų, kurie kitaip būtų prieštaringi. Pavyzdžiui, Jono 1:9, kur sakoma, kad Jėzus yra „tikroji Šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, ateinantį į pasaulį“. Žinoma, tai nebuvo tiesa tiems, kurie mirė prieš Kristaus atėjimą! Taip pat tai nebuvo tiesa ir milijonams žmonių po to. Bet šis tekstas turi tikrą prasmę dėl palaimingo užtikrinimo, kad ateityje bus apšvietimo diena.

Nuostabioje pranašystėje apie tą dieną, tūkstantmetį Kristaus karaliavimo laikotarpį, pažadas yra toks:

„Žemė bus pilna Viešpaties pažinimo, kaip vandenys dengia jūrą“ (Izaijo 11:9).

Zefanijas, atskleidžiančiame pranašystėje, kuri dabar išsipildo socialinės tvarkos, apibūdintos apaštalo Pauliaus kaip „šis blogasis pasaulis“, žlugime, mums sako, kad po šio sielvarto laikotarpio Viešpats „grąžins žmonėms tyrą kalbą [žinią], kad jie visi galėtų šauktis Viešpaties vardo ir vieningai Jam tarnauti“. Galatams 1:4; Sofonijas 3:8,9

Pranašas Jeremijas mums pasakoja apie ateitį, kai Viešpats sudarys „naują sandorą su Izraelio namais ir su Judo namais“, paaiškindamas, kad tada dieviškasis įstatymas bus įrašytas žmonių širdyse. Tada Viešpaties pažinimas bus toks visuotinis, kad visi jį pažins, „nuo mažiausio iki didžiausio“. Jeremijas 31:31-34

Apaštalas Paulius sako: „Dievas... nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir pasiektų tiesos pažinimą. Nes yra vienas Dievas ir vienas Tarpininkas tarp Dievo ir žmonių, žmogus Kristus Jėzus, kuris atidavė save kaip išpirką už visus, kad tai būtų liudijama tinkamu laiku.“ 1 Timotiejui 2:3-6

Iš pirmo žvilgsnio čia pateikta seka atrodo prieštaraujanti kitoms Šventojo Rašto vietoms, kuriose tvirtinama, kad pirmiausia reikia pažinti Tiesą, o tada, remdamasis šia pažinimu, tikėti ir būti išgelbėtam; nes čia apaštalas kalba apie tai, kad pirmiausia reikia būti „išgelbėtam“, o tada gauti Tiesos pažinimą.

Tačiau šiuo atveju Paulius nenaudoja žodžio „išgelbėti“ apibūdinti amžinąjį išgelbėjimą, kuris yra tikėjimo ir paklusnumo Evangelijai rezultatas. Jis mums sako, kad Dievo valia yra, jog visi, kurie mirė nežinodami vienintelio vardo, kuriuo turime būti išgelbėti, bus pažadinti iš ios mirties, kad turėtų galimybę pažinti Tiesą. Kitaip tariant, Paulius vartoja žodį „išgelbėti“, kad apibūdintų tai, ką Jėzus pažadėjo, sakydamas, kad visi, esantys kapuose, išgirs jo balsą ir prisikels.

Didžioji tiesa, kurią visi turi išmokti ir priimti, kad gautų amžinąjį gyvenimą, yra tai, kad Jėzus Kristus Dievo malone paragavo mirties „už kiekvieną žmogų“ (Hebrajams 2:9). Paulius tai vadina „išpirka už visus“, ir būtent ši didžioji tiesa turi būti „liudijama [skelbiama] tinkamu laiku“. Išraiška „laiku“ yra labai reikšminga. Ji rodo, kad Dievo mylintis planas dėl žmonijos išpirkimo ir išgelbėjimo vyksta pagal

tvarkingą ir iš anksto numatytą planą, kuriame yra tinkamas laikas kiekvienam jo mylinčių planų aspektui. Dabartinis amžius ir dabartinis gyvenimas yra tinkamas laikas kai kuriems suprasti Tiesą ir taip tikėti bei paklusti. Per tūkstantmetį, kai neapšviestas pasaulis bus pažadintas iš mirties, bus tinkamas laikas jiems liudyti Evangeliją suprantamu būdu. Tada bus tinkamas laikas jiems paklusti ir gyventi.

„Ir knygos buvo atvertos”

Apreiškimo 20:12-15 yra viena iš labai įdomių Biblijos ištraukų, susijusių su būsimu pasaulio teismo dieną. Šioje simbolinėje pranašystėje žmonių ateities apšvietimas iliustruojamas knygų atidarymo idėja. Šis nuostabus teismo dienos aprašymas skamba taip:

„Aš mačiau mirusius, mažus ir didelius, stovinčius prieš Dievą; ir knygos buvo atvertos; ir kita knyga buvo atversta, tai yra gyvenimo knyga; ir mirusieji buvo teisiami pagal tai, kas buvo parašyta knygoje, pagal jų darbus. Ir jūra atidavė mirusius, kurie buvo joje; ir mirtis ir pragaras atidavė mirusius, kurie buvo juose; ir jie buvo teisiami kiekvienas pagal savo darbus. Mirtis ir pragaras buvo įmesti į ugnies ežerą. Tai yra antroji mirtis. Ir kas nebuvo rastas įrašytas gyvenimo knygoje, tas buvo įmestas į ugnies ežerą.“

Per tūkstantmetį Kristaus karaliavimą, kai mirusieji bus pažadinti, jie „stovės prieš Dievą“ ta prasme, kad per Kristaus atperkamąjį darbą pirminis pasmerkimas jiems nebebus taikomas, ir kiekvienas turės galimybę tikėti, paklusti ir gyventi. Bet ši „galimybė reikalauja tolesnio dieviškosios malonės pasireiškimo. „Knygos“ turi būti atvertos.

Tai vaizdingas būdas mums pasakyti, kad jis teis žmones „savo tiesa“ (Psalmių 96:13). „Knygos“ yra tiesos šaltinis ir turi būti atvertos, nes kol jos lieka uždarytos, tiesa yra paslėpta ir žmonės „jos nesupranta“.

Žinoma, mes žinome, kad kai kurie mano, jog šiame fragmente minimose knygose yra užrašyti visų mirusiųjų praeities gyvenimai ir kad šios knygos atverčiamos teismo dieną, kad būtų galima nustatyti, kas yra vertas, o kas nevertas. Tačiau reikėtų pažymėti, kad pranašystėje minimi „darbai“ tų, kurie yra teisiami, yra atskirti nuo „knygų“, nes sakoma, kad teismas bus vykdomas pagal tai, kas yra užrašyta knygose, „pagal jų darbus“. Esmė yra ta, kad teismas bus vykdomas pagal tai, kiek jų darbai atitinka knygose esančią tiesą.

Juk Viešpats neturėtų ieškoti jokio nusidėjėlio darbų įrašų, kad nustatytų jo vertumą ar neverstumą gyventi, nes jis žino, kaip sakoma Raštuose, „nėra teisaus, nėra nė vieno“ (Romiečiams 3:10). Net ir tie, kurie seka Jėzumi Kristumi (), būtų neverti gyventi, jei būtų teisiami pagal savo netobulus darbus.

Viešpats žino, kad niekas nėra vertas gyventi dėl savo teismo. Bet dieviškoji meilė suteikė galimybę išvengti pasmerkimo per tikėjimą Kristumi, jo „žodžiu“ ir jo kraujo nuostabiu aukojimu. Tačiau negali būti tikro tikėjimo, kol nėra žinių, kuriomis tikėjimas galėtų būti pagrįstas. Todėl tos žinios yra suteikiamos, „knygos“ atverčiamos per tūkstantmetį teismo dieną.

Dievas pats yra savo interpretuotojas, ir Izaijo 29:11-18 jis vėl kalba apie šias simbolines „knygas“ ir apie tai, ką reiškia jų atidarymas. Šioje ištraukoje mums pasakojama apie „užantspauduotą knygą“, kuri duodama išsilavinusiam, o po to neišsilavinusiam asmeniui. Nei vienas, nei kitas negali „skaityti“ ar suprasti jos turinio prasmės.

Galiausiai knyga atverčiama: „Tą dieną kurčias išgirs knygos žodžius, o aklas iš tamsos ir iš tamsybės pamatys“. Iš konteksto aiškiai matyti, kad laikotarpis,

vadinamas „tą dieną“, yra Kristaus karalystės laikas. Ir apie tą dieną duodamas pažadas: „Nuolankieji taip pat padidins savo džiaugsmą Viešpatyje, o vargšai tarp žmonių džiaugsis Izraelio Šventuoju.“ 19 eilutė

„Pagal jų darbus“

Apreiškimo 20:12-15 teismo dienos pranašystėje mirusieji, kurie „stovi prieš Dievą“, yra tie, kuriuos Viešpats žino kaip blogus. Tai tie, kuriuos Jėzus apibūdino, kai pažadėjo, kad tie, kurie „padarė blogi, [prisikels] teismo prisikėlimui“. (Jono 5:29). Taigi minimi darbai turi būti jų darbai karalystėje, po to, kai jie išmoks, išgirs ir atsakys į atvertų knygų žinią.

Pranašystėje sakoma, kad atversta ir „kita knyga“. Ji vadinama „gyvenimo knyga“. Mirusieji, kurie stovi prieš Dievą ir yra teisiami pagal jų paklusnumą knygoje parašytam, anksčiau buvo įrašyti į mirties knygą, nes jie visi buvo Adomo „knygoje“. Paulius šią mintį išreiškia šiek tiek kitaip, sakydamas: „Kaip Adome visi miršta“, bet priduria: „taip ir Kristuje visi bus prikelti“. 1 Korintiečiams 15:22

Taigi, Kristaus gyvenimo knyga bus atversta žmonijai, ir kai kiekvienas iš pasmerkotosios rasės – pažadintas iš mirties ir apšviestas – priims ir paklus tiesai, jo

vardas bus įrašytas į tą knygą. Šios gyvenimo knygos atvėrimas nėra skirtas tam, kad būtų sužinota, kurių vardai joje yra, bet tam, kad būtų įrašyti tų vardai, kurie „pagal savo darbus“ įrodo savo meilę Tiesai, pagal kurią žmonės bus teisiami. Psalmės 96:13

Ugnies ežeras

Apreiškimo 20:13 sakoma, kad mirtis ir pragaras atiduos savo mirusiuosius. Todėl mirusieji turės galimybę stovėti prieš Dievą. Pragas, arba hades, kaip rašoma graikų tekste, yra mirties būseną, o ne kankinimo vieta. Po mirusiųjų sugrįžimo iš pragarų, tiek mirtis, tiek pragaras bus įmesti į „ugnies ežerą“, kuris apibūdinamas kaip „antroji mirtis“ (14 eilutė). Ji vadinama „antrąja mirtimi“ ne todėl, kad viskas, kas sunaikinama ugnies ežere, miršta antrą kartą, bet todėl, kad tai bus antras kartas, kai bus skirta mirties bausmė.

Ugnies ežere, kuris yra antroji mirtis, net pati mirtis mirs. Į tą galutinį žemės valymą bus įtrauktas visų, kurių vardai galiausiai nėra įrašyti gyvenimo knygoje, sunaikinimas. Jie bus įmesti į ugnies ežerą, antrąją mirtį, ne kankinti, bet sunaikinti.

Ta šlovinga diena, kai Viešpats teis žmones savo Tiesa, bus jiems palankus laikas. „Kai tavo nuosprendžiai bus žemėje, pasaulio gyventojai išmoks teismo.“ (Izaijo 26:9). Bet net ir tada bus tyčiniai nedorėliai, kurie atsisakys paklusti tiesai. Dėl to kitas eilėraštis skelbia: „Bet kai nedorėliams parodoma malonė, jie nesimoko teismo; net teismo žemėje jie toliau daro pikta ir neatsižvelgia į Viešpaties didybę.“ Izaijo 26:10

Išraiška „teismo žemė“ apibūdina sąlygas, kurios vyraus žemėje Kristaus karaliavimo metu. Petras kalba apie tą patį laiką, sakydamas: „Mes laukiame naujų dangų ir naujos žemės, kurią Jis pažadėjo, pasaulio, kupino Dievo teismo.“ (2 Petro 3:13). Petras šią naują žmonijos patirties erą vadina „neteisiųjų žmonių teismo ir pražūties [sunaikinimo] diena“ (2 Petro 3:7). Tai reikš pražūtį visiems tokiems žmonėms, nes jie bus „sunaikinti iš tautos“ (Apostolų darbų 3:23).

Tačiau, kaip rodo Petras, tik tie, kurie atsisako klausyti ir paklusti tiesai, kai ji bus atskleista, bus paskelbti bedieviais ir sunaikinti. Tiesos apšviečiančio poveikio įtakoje bus atskleistas jų sąmoningas nusistatymas.

Avelės ir ožiai

Kita pamoka apie artėjantį teismo dieną yra Jėzaus palyginimas apie avis ir ožius (Mato 25:31-46). Laikas, kuriam taikomas palyginimas, nurodytas pirmojoje eilutėje: „Kai Žmogaus Sūnus ateis savo šlovėje ir su juo visi šventieji angelai, tada jis sėsis savo šlovės soste.“ Jėzus sėdi ant „savo šlovės sosto“ per tūkstantį savo karaliavimo metų. Graikų tekste „angelai“, kurie pasirodo su Kristumi šlovėje, yra „pasiuntiniai“. Tai nuoroda į jo bažnyčią, tuos, kurie tiki šiuo amžiumi ir, įrodę ištikimybę iki mirties, bus pašlovinti su juo kaip karaliai ir teisėjai.

Prieš šį „jo šlovės sostą“ bus surinktos visos tautos, sakoma palyginiame, ir jos bus padalytos kaip avys ir ožkos. Tai nėra bažnyčios ir pasaulio padalijimas, nes bažnyčia yra su savo Viešpačiu soste. Suskirstymas vyksta tarp tų pasaulio žmonių, kurie anksčiau nebuvo apšviesti ir mirė kaip netikintieji. Jie yra „mirę maži ir dideli“, kurie „stov prieš Dievą“, kai „knygos“ bus atvertos. Kai kurie tada tikės ir paklus, kiti – ne, todėl suskirstymas į dvi klases. Apreiškimo 20:12

Visos tautos dalyvaus toje ateities teismo dienos scenoje. Jėzus kitoje progoje pasakė, kad teismo dieną „Sodomai ir Gomorai bus lengviau“ nei tiems, kurie jį

atmetė ir persekiojo (Mato 10:15). Tai reiškia, kad tų nedorų miestų, esančių tolimame praeityje, gyventojai bus pažadinti iš mirties ir jiems bus suteikta galimybė atgailauti, tikėti ir gyventi.

Toms nedoroms miestams bus lengviau nei izraelitams, kurie atmetė Jėzų, nes jie nesusidėjo su tokia didele šviesa. Bet visiems bus lengviau! Visi bus pažadinti ir apšviesti, ir jei paklus šviesai, tiesai, jie bus pripažinti verti gyventi amžinai.

Panašioje parabolėje „avys“ yra apdovanotos už jų pagalbą ir bendradarbiavimo dvasią. Savo mokiniams Jėzus sakė: „Aš jums duodu naują įsakymą: mylėkite vieni kitus, kaip aš jus mylėjau“ (Jono 13:34). (Jono 13:34). Kai bus atvertos Tiesos knygos, Jėzaus žodžiai, pagal kuriuos žmonės bus teisiami, paaiškės, kad pagrindinis dieviškasis reikalavimas tiems, kurie bus pripažinti verti gyvenimo, bus dieviškosios meilės vertinimas ir praktika, tas didis nesavanaudiškumo principas, kuris verčia žmogų labiau domėtis savo artimu nei savimi.

Ši savybė bus randama avių klasėje. Dėl to jie išgirs Jėzaus sveikinimo žodžius: „Ateikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite karalystę, paruoštą jums

nuo pasaulio sutvėrimo.“ (Mato 25:34). Tai yra žemės karalystė, iš pradžių duota mūsų pirmiesiems tėvams, kurią jie prarado, kai nepakluso Dievui ir buvo išvaryti iš Edeno mirti. Tūkstantmečio teismo dienos pabaigoje ši karalystė bus atkurta visiems, kurie tuo metu bus tinkami. Būtent šį atkūrimą Petras apibūdina kaip „atstatymą“. Apaštalų darbai 3:20-23

Panašybės „ožiai“ yra tie, kurių vardai nėra įrašyti gyvenimo knygoje (Apreiškimo 20:15). Tai yra nedorėliai iš Izaijo 26:10 ir Apaštalų darbų 3:23, kurie, atsisakę klausyti to meto didžiojo Mokytojo, „bus sunaikinti iš tautos“.

Pasak Jėzaus, ožkų klasė „eis į amžiną bausmę“, o avys gaus amžiną gyvenimą (Mato 25:46). Žodis „bausmė“ () šiame tekste yra kilęs iš graikų kalbos žodžio, reiškiančio „nukirsti“. Kitaip tariant, „ožiai“ bus nukirsti iš gyvenimo – sunaikinti. 41 eilutėje tai simbolizuoja ugnis – viena iš labiausiai žinomų žmogui naikinančių jėgų – „paruošta velniui ir jo angelams“.

Iš tiesų, ačiū Dievui, netgi Velnias ir su juo esantys neteisūs angelai taip pat bus sunaikinti tame simboliniame ugnies ežere, kurį Apreiškėjas vadina „antrąja mirtimi“. Tuo tarpu kiekvienas Adomo vaikas

turės visapusišką galimybę priimti Dievo malonę, suteiktą per Kristaus atperkamąjį darbą. Niekas nepraras gyvybės ar neišgelbės, išskyrus tuos, kurie, nepaisydami visiško apšvietimo, atsisako tikėti ir paklusti tiesai.

Šis išplėstas Dievo malonės ir meilės vaizdas turėtų įkvėpti mus labiau nei bet kada anksčiau trokšti Jam tarnauti ir Jam patikti, nes turime nuostabią galimybę bendradarbiauti dieviškajame išgelbėjimo plane, skirtame pražuvusiai žmonijai. Gauti gyvenimo dovaną per Kristų yra nuostabus Dievo malonės pasireiškimas. Bet be to, per Kristų turime didelę garbę bendradarbiauti su Dievu ir Jo mylimu Sūnumi atperkant pražuvusį pasaulį.

Atsižvelgiant į nuostabias palaimas, kurios dar laukia žmonijos, palaimas, kurios ateis žmonėms per tūkstantmetį teismo dieną, nenuostabu, kad psalmistas ragino visą kūriniją šlovinti Viešpatį, nes „Jis ateina teisti žemę“. Nes „Jis teis pasaulį teisingumu ir tautas savo tiesa“. Psalmių 96:13